

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 27.

Trettende Session.

18de Møde.

Mandagen den 11te November Kl. 2.

(Fortsat.)

Ordføreren (fortf.): En æret Landstthingsmand (Carlsen) talte om, at Forretningsordenen skulde værne om, at man ikke udvidede Thingets Myndighed utilbørlig; jeg troer, at man nepop ved at vælge Ministrene ind i Udvalgene vilde udvide Thingets Myndighed utilbørlig — det er min Opfattelse; jeg veed vel, at den ærede Landstthingsmand ikke deler den. Med Hensyn til, hvad den ærede 8de Landstthingsmand for 2den Kreds (Frølund) yttrede, skal jeg ikke videre indlade mig derpaa, men kun fremsætte een Bemærkning. Han yttrede, at han ikke kunde forstaae, hvorledes en Stemmeseddel kan være paa eengang gyldig og ugyldig. Jeg troer, at den Regel, som Udvalget har foreslaaet, er almindelig fulgt i det constitutionelle Europa, skjøndt jeg ikke kan nægte, at jeg nærmest har den fra Frankrig. Hvad er nemlig Hensigten for en Afstemning til et Udvalg Andet end den at komme til nøyagtig Kundskab om, hvem Majoriteten i Forsamlingen vil have valgt? Det er det eneste fornuftige Siemed for Afstemningen; er det bitterligt, at man ikke kan vide med Visshed, hvad Majoriteten vil have, fordi den ikke tilstrækkelig har betegnet sin Mening, saa er det klart, at denne Valghandling ikke bør kunne afgjøre Valget. Majoriteten maa tilstrækkelig have betegnet, hvem den vil have valgt, for at Valghandlingen kan faae Betydning, og det er derfor ikke vanffeligt at forstaae, hvorledes en Stemmeseddel kan

være ugyldig og dog maa tælles med. Jeg indseer ikke, hvorledes man et Dieblisk kan være i Tvivl om en saadan Bestemmelse, efterat Udvalget har fremsat Forslag derom, og jeg troer heller ikke, at mange Medlemmer af Thinget vilde være i Tvivl derom.

Strøm: Det, som foranlediger mig til at tage Ordet, er den stærke Udtalelse angaaende Udvalgets Endringsforslag til § 37, som vi nylig hørte af den ærede Ordfører, idet han sagde, at der ikke var Tvivl om, at naar man ret gjorde sig bekendt med det af Udvalget opstillede Exempel, vilde Enhver erkjende, at det var „fornuftstridigt“ at gaae en anden Vej. Jeg maa tilstaae, at jeg blev forundret, da jeg saae, at Udvalget havde foreslaaet denne Endring i § 37, men jeg vilde ikke omtale det ved forrige Behandling, da dengang § 7 lagde saa meget Beslag paa Thingets Opmærksomhed. Nu kan jeg derimod ikke Andet end komme ind derpaa. Det er nemlig ikke saa meget Forslaget selv som Motiveringen, der ledsager det, som gjør, at jeg ikke synes, at man kan være bekendt at stemme for Forslaget. Det hedder nemlig deri, at det Tilfælde vil kunne indtræffe, hvis Forslaget ikke vedtages, at et Mindretal vil kunne sætte et Valg igjennem mod et forholdsvis meget betydeligt Fleertal, og dernæst følger der et Exempel, som er det mærkeligste Talexempel, jeg nogenstunde har seet opstillet. Det gaar nemlig ud fra, at af en Majoritet af 37 skulde 24 være saa flødesløse eller letsindege, hvad man vil kalde det, at de ikke skulde tilstrækkelig betegne et Navn, saa at, naar der var to